

Το Αστέρι

«Στόχος μας να φέρουμε ειρήνη και σταθερότητα στην περιοχή.

Δεν θα σκοτώσουμε».

Πόσο βαρύγδουπα λόγια ηχούν στ' αυτιά μας. Γεμάτα έπαρση.

Με πόσο ψέμα γέμισε η ζωή μας! Πόσο μίσος φωλιάζει στις καρδιές μας!

Η τηλεόραση να προβάλλει την εισβολή της Τουρκίας στη Συρία σε πραγματικό χρόνο. Βόμβες να σπέρνουν τον όλεθρο και το θάνατο. Κτίρια να καίγονται και να καταρρέουν. Άνθρωποι να κατακρεουργούνται.

Παιδιά να τρέχουν, τρομαγμένα, να σωθούν.

«Κι όμως δεν θα σκοτώσουμε».

Κι εμείς παρακολουθούμε αμήχανα. Διαμαρτυρία καμιά.

Ο «πολιτισμός» βλέπει και σιωπά. Οι ισχυροί της γης σφυρίζουν αδιάφορα. Στηρίζουν και ανέχονται.

Διερωτάται κανένας μέχρι πού μπορεί να κατέβει ο άνθρωπος;

Μιλούμε για ειρήνη σκοτώνοντας.

Επινοούμε μοντέρνα όπλα. Ημέρας και νυκτός. Επί παντός εδάφους. Και παντός καιρού. Που να μην αστοχούν.

Κι όμως. Δεν πλαστήκαμε για το κακό. Ούτε για να σκοτώνουμε.

Το καλό είναι μέσα μας. Καθοδηγεί τα βήματά μας.

Ανοίγει δρόμους με κατεύθυνση τον άνθρωπο.
Τον άλλο εαυτό μας.
Που πρέπει να γνωρίσουμε. Να τον κάνουμε μέρος
της ζωής μας.
Να τον αγαπήσουμε. Να τον κάνουμε τον Παράδεισό
μας.
Όπου μπορούμε να βρούμε την ευτυχία, που τόσο
επιδέξια έχουμε παραμερίσει από τη ζωή μας.
Οι βολές μας όμως δεν βρίσκουν στόχο. Ακριβώς γιατί
δεν επιλέξαμε τον σωστό. Σε λανθασμένα βαδίζουμε
μονοπάτια.
Χάσαμε τον προσανατολισμό μας.
Πελαγοδρομούμε.
Δίχως το φως της ελπίδας ν' αχνοφαίνεται στον
ορίζοντα.
Μέχρι που φάνηκε το Αστέρι.
Κι έγιναν όλα ολοφώτεινα!

Όπως σ' ένα ζαχαροπλαστείο της Αθήνας, πριν από 60
τόσα χρόνια.
Το ζαχαροπλαστείο μοιάζει με ένα τεράστιο αυτόματο
πωλητή.
Παρέλαση μορφών γίνεται. Πρόσωπα γελαστά, μα και
σκυθρωπά και ρυτιδωμένα. Όψεις φωτεινές και
ξύπνιες, μα και μορφές σκοτεινιασμένες και
μελαγχολικές.
Όπως μιας ταλαιπωρημένης γυναικούλας. Η άπλετη
φωτοχυσία την κάνει να νοιώθει πιο πολύ τη φτώχεια

της. Πρόσωπο γεμάτο ζάρες. Χέρια χοντρά,
ξασπρισμένα από την πολύχρονη μπουγάδα. Ρούχα
τριμμένα. Φτώχεια, πόνος, στέρηση.
Στα χέρια της κρατεί ένα δέμα με μόνο εφτά
κουραμπιέδες. Φτάνει στο ταμείο, δειλά-δειλά.

- Περιμένετε κυρία, της λέει η κοπέλα που
ετοιμάζε τα δέματα. Την παρακολουθούσε
εδώ και ώρα.

Σε λίγο το ισχνό δέμα μεταμορφώνεται και
γίνεται αξιοπρεπές για τον όγκο του.

- Πάρτε, κυρία το δέμα. Δικό σας είναι. Και του
χρόνου με υγεία και χαρά.

Της φτωχής γυναικούλας δέθηκε η γλώσσα. Τα μάτια
της ακτινοβολούσαν χαρά κι έκπληξη μαζί.

Δυο δάκρυα, πολύτιμα μαργαριτάρια, έσταξαν στο
χέρι της συσκευάστριας, που το 'σφιγγε εγκάρδια.
Ήταν το ευχαριστώ της.

Η αγάπη είχε μιλήσει.

Ακριβώς γιατί τα Χριστούγεννα είναι αγάπη. Είναι
προσφορά. Είναι χαρά. Είναι ταπείνωση. Είναι
ειρήνη.

Ειρήνη με τον εαυτό μας, ειρήνη με τους ανθρώπους,
ειρήνη με το Θεό.

Πώς θα ειρηνεύσει ο κόσμος άμα λείπουν και τα τρία;

Πώς η χαρά της γιορτής θα γίνει ζωή μας;

Όλοι μιλούν για το άρωμα και το πνεύμα των Χριστουγέννων. Ψάχνουν απεγνωσμένα να το βρουν μέσα από τα πολύχρωμα στολίδια και τις φωτεινές βιτρίνες.

Όλα μάταια, όμως.

Χριστούγεννα χωρίς Χριστό, δεν είναι γιορτή.

Ανάβουν τόσα φώτα, γιατί λείπει το αληθινό Φως.

Απουσιάζει το Αστέρι της Βηθλεέμ.

Αυτό που μέσα στους αιώνες πόσες φορές δεν φώτισε τις ψυχές. Δεν έλειωσε τους πάγους. Δεν θέρμανε τις καρδιές. Δεν χάρισε τη λύτρωση στον ταλαιπωρημένο άνθρωπο της κάθε εποχής.

Στην τροχιά του άπειρα πλήθη ανθρώπων, σ' όλο τον κόσμο, βρήκαν ξανά το δρόμο τους. Οι άγριες κι ασέληνες νύκτες της ανθρώπινης ιστορίας φωτίστηκαν από το μεγάλο Αστέρι.

Έτσι θα γίνει και φέτος.

Τι κι αν ακόμα βασιλεύει η κακία και σήμερα. Θα έλθει το Φως. Σε λίγες μέρες θα λάμψει και πάλι το αστέρι στη Φάτνη.

Θα έλθει, όπως πάντα, αθόρυβα, απαλά, απλά, ήσυχα, ειρηνικά. Σε νύχτα με έναν ουρανό γεμάτο αστέρια. Ένας απροσδόκητος επισκέπτης. Της Βηθλεέμ ο ουρανόσταλτος επισκέπτης.

Κι οι ψυχές θα γεμίσουν και πάλι χαρά. Όλα γίνονται πια γιορτή και πανηγύρι.

Οι άγγελοι, συντροφιά με βοσκούς, θα υμνήσουν το Βρέφος ξανά.

Της ειρήνης ο ύμνος θ' ακουστεί δυνατά στα ουράνια.
Για ν' ακούσει η γη και να ψάλλει μαζί τους το
χαρμόσυνο της λύτρωσης μήνυμα.

«Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη...».

Κι όμως οι άνθρωποι ακόμα ρωτούν:
Πότε το δάκρυ της λύπης θα δώσει τη θέση του σ' αυτό
της χαράς; Πότε το μίσος θα γίνει αγάπη;

Μόνο όταν αισθανθούμε, αλλά και πιστέψουμε πως
«Όταν συμπληρώθηκε ο καιρός... όταν ο
πανανθρώπινος πόθος παραβίασε τον ουρανό... σε
μια ήσυχη νύχτα του Δεκέμβρη... στο στάβλο της
Βηθλεέμ... άγνωστος από όλους... απαράδεκτος από
όλους... γεννήθηκε ο Χριστός. Έγινε υιός του
ανθρώπου, για να γίνουμε εμείς υιοί Θεού. Έγινε
αδύνατος, για να μας δυναμώσει. Τυλίχθηκε στα
σπάργανα, για να μας απαλλάξει από τα δεσμά της
αμαρτίας. Έγινε μικρός, για να μας κάνει μεγάλους.
Έγινε φτωχός, για να μας κάνει πλούσιους. Ήλθε
κλαίοντας στον κόσμο, για να στεγνώσει τα δάκρυά
μας. Γεννήθηκε στα ξένα, για να μας οδηγήσει στην
ουράνια πατρίδα μας. Πουθενά δεν βρήκε μια θέση σ'
όλη τη χώρα, για να έχουμε εμείς θέση στη Βασιλεία
των Ουρανών.

Η Γέννηση του Χριστού διαλύει το σκοτάδι,
πλημμυρίζει τον άνθρωπο με ουράνιο Φως,
δείχνοντάς του καθαρά το δρόμο της σωτηρίας του.

Αν θέλεις μπορείς να το δεχθείς και να το πιστέψεις.
Αν όχι, δεν σου το επιβάλλει κανένας.
Αν θέλεις κάνεις την καρδιά σου ζεστό κατάλυμα και
ανοίγεις την πόρτα.
Αν όχι, μένεις κλεισμένος στην παγωνιά του εαυτού
σου.
Προσωπική η επιλογή.

Όμως, φίλοι μου,

Η ελπίδα στον κόσμο γεννιέται ξανά.

Καλά Χριστούγεννα, και καλή Χρονιά!

Χριστούγεννα, 2019